

—A què jugàveu de petita?

—De joguines pràcticament no en teníem, però aprofitant les coses que teníem a l'abast sempre podíem jugar: saltar a palet, jugar a pedretes, saltar a corda, jugar a la renglereta, a arrencar cebes, a amagar...

—Com va passar la vostra joventut?

—Treballàvem i ajudàvem en les tasques de casa i els dies de festa, en sortir de missa, ens trobàvem a la sala de Can Mestret, parlàvem una estona i ballàvem tres o quatre balls abans d'anar a dinar, i a la tarda hi tornaven. Recordo que pel tres de maig (Festa del Roser), anàvem a buscar flors; llavors cap casa tenia jardí i enramàvem la creu del padró. D'allí beneïen tot el terme de Sta. Eulàlia.

Quan venia el bon temps anàvem amb colles als aplecs de Sant Miquel del Fai, al de Puiggraciós i a algunes Festes Majors dels pobles veïns: Bigues, l'Ametlla, Caldes, Sant Feliu... A aquesta última hi anava amb el carret de Can Magre.

Malgrat les limitacions econòmiques que en aquella època hi havia ho passàvem molt bé.

—El vostre casament

—Em vaig casar amb en Joan Cabot i Vilardebó, de Can Paraire, el dia de Sta. Llúcia de l'any 1924. Vàrem venir a viure aquí a Can Sastre amb els meus oncles. Als 13 mesos de casats va néixer el Manel, únic fill del nostre matrimoni. Quan va néixer feia més de cent anys que no neixia cap noi a Can Sastre.

Com veieu el món ara?

—És molt diferent al de la meva infantesa i joventut. Com que no hi havien diners, la gent havia d'estalviar molt i això ja ens condicionava. La relació nois-noies era molt diferent a la d'ara. Fixa't si era diferent que els nois, els dies de festa es posaven a la pujada de can Colom per poder veure les cames de les noies que passaven per allí. Penso que ara la relació és més normal, però amb massa llibertat.

—Voleu comentar alguna cosa en especial?

—Amb la senzillesa que la caracteritza diu que ella no ha fet res d'important, i per tant donem aquí per acabada l'entrevista.

Gràcies Elvira, hem passat una bona estona parlant d'altres temps; és bonic fer una aturada i recordar temps passats. Llàstima que les presses no ens ho permetin fer gaire sovint.

Jaume Valls